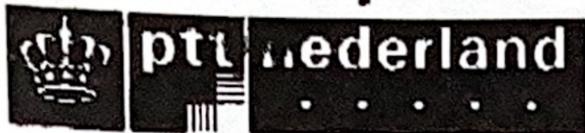

Leve de ♪

Utrecht 16 februari 1998

L.A.

Wat is er toch op tegen ^{voor een vrouw} een correspondentie te voeren met een man? Ik ben ervan overtuigd, dat als de mensen niet zo beperkt en bekrompen zouden zijn, vele ~~bestende~~ briefwisselingen zouden oplossen, zonder dat de meeste sprake zou zijn van ~~overbodige~~ meer onterwachte huwelijken. There is nothing good or bad, it's the thinking that makes it so. Mensen die schrijven, zijn mensen die denken. Het één kan niet buiten het andere. Denkende mensen geven zich rekenschap van de wereld en wereldgebeurtenissen, van zichzelf en hun plaats in die wereld, worden zich al schrijvend en analyserend bewust van hun daden. Je zou daarmee kunnen concluderen dat schrijvende mensen verantwoordelijke mensen zijn. Daarop onder "gij zult niet wetsen" alle 10 geboden onder één noemer brengt en een verantwoordelijke mens dat gebod ten harte zal nemen, strandt de hetero-correspondentie al gauw in schuldgevoelens. Jeurt een mens de waarheid opbrengt, het zelfvertrouwen heeft om de verantwoordelijkheid te nemen voor een tegenspraak actie. Je wilt niet veel, maar ik wil je zonder schuldgevoel kunnen schrijven. Omdat het voor mij een hulpmiddel is om te denken, te leven en oude woorden te brengen wat ik doe en waarom. Natuurlijk schrijft ik ook anderen, Willemijn, Daan

en zijn bijvoorbeeld, zijn belangenrijke
 blankborden. Iedere vriendschap of
 "relatie" vult een facet aan. Het
 bijzonder in de correspondentie met
 jou is de oecumenische: van huis-
 tuin en keuken verhalen tot levenske-
 schouwelijke verhandelingen.

Schrijven is een één op één relatie.
 In dat is natuurlijk ook het bedrei-
 gende ervan (in de ogen van anderen)
 Als ik naar Willemijn schrijf, mag ze
 die brief (meestal) best laten lezen
 aan Willem, maar als ik naar beide
 van moeten schrijven, zou een letter
 op papier komen. Als Willem (of berap
 schrijvers woude zijn, zou ik een persoonlijke
 schrijven. Sinds je een "correspondentie-
 adres" meer hebt en mijn brieven
 een beschrijving voor het dagelijks even-
 wicht kunnen betekenen, heb ik mijn
 schrijfsader afgeknepen. Zo af en toe
 kwam er nog wel eens wat uit, maar
 met schroom en terughoudendheid.
 Ik neem de verantwoordelijkheid op me
 te pa. Meer schrijven. Een gesprek met
 Daan was daarvoor de aanleiding.
 Hij schreef een uitent bijzonder, politieke
 brief aan mi, die het voorla, en ik
 maakte hem. Daarvoor een compliment.
 Uit het gesprek, dat daarop volgde bleek
 hoereer de schrijfcultuur, waarin hij is
 opgegroeid, invloed op hem heeft gehad.
 "Ja. Ik heb dat natuurlijk meegemaakt
 door mensen als Aadje, Elreine en
 Willemijn bijvoorbeeld, waren zijn voor-
 den. Is dit een bijzonder voorbeeld
 van overdracht van generatie op generatie."

waarom welk de most "normaal" in
 een bepaalde situatie? Het is altijd een
 marathon, waarbij uiteindelijk een
 soort euphorie en bereikbaarheid ontstaat,
 een gedrevenheid waarbij de mens
 zijn gedachten en beelden niet bij
 zich houdt. Dan ben de bijna flauwe,
 ook al zijn er ~~andere~~ ervaringen, tegen-
 slagen of dilemma's, die me ongelukkig
 maken. Achter de erel overdeek de "mens
 zonder" maar er komt een moment
 waarop de niet meer denk en alleen
 maar een gevoel, roekend, gedreven,
 om het beeld dat de voor ogen heb op
 het doel te brengen. Uiteindelijk wordt
 dit altijd anders, misluk het meeste.
 In veel realiter de me dan doe belang
 nu het is dat een mens iets heeft
 waaraan hij voor gaat" waardoor hij wordt
 meegesleept. Een mens die het werk
 mag doen dat aansluit bij zijn werken en
 capaciteiten, is een bevoorrecht mens.
 Weliswaar vraag de me altijd weer af,
 of de energie en inzet (en "offers") geen
 beter doel waardig zouden zijn. Als

Waarom wilt de most normaal " in
een perstap rufisme? Het is altijd een
marathon, waarbij uiteindelijk een
soort euphorie en bereikbaarheid ontstaat,
een gedrevenheid waarbij de mijn
eigen gedachten en beelden niet be-
ken houden - Dan ben de bijna flauwe,
goh. al zijn er ~~andere~~ ervaringen, tegen-
slagen of dilemma's, die me ongelukkig
maken. Achter de erel overdeek de " mijn
zonden" maar er komt een moment
waarop ik niet meer denk en alleen
maar ben. Verwend, roekend, gedreven,
om het beeld dat ik voor ogen heb op
het doel te brengen. Uiteindelijk wordt
dit altijd anders, misluk het weer te.
Ik voel realiseer ik me dan hoe belangrijk
het is dat een mens iets heeft
waar hij voor gaat" waardoor hij wordt
meegevoerd. Een mens die het week
mag doen dat aansluit bij zijn werel en
capaciteiten, is een bevoorrecht mens.
Weliswaar vraag ik me altijd weer af,
of de energie en inzet (en offers) geen
beten doel waardig zouden zijn. Als